

KIS HATÁR

PIETRO A TALJÁN GYEREK. (Lásd a 78. l.)

A HEGYTŐI TÖRPEK.

— Regé —

Izabella nénitől.

(Folyt.)

MINDNYÁJAN összekulcsolt kézzel borultak térdre és segélyért esengtek Istenhez. Még egyszer döngött borzasztó morajjal, azután csend állt be, csak a szakadó eső zuhogott alá sokáig; végre csöndesedni kezdett az eső is és a nap ismét áttöré a felhőket; azon hely fölé pedig, hol a gunyhó állott, ragyogó szivárvány hajolt.

A szülék és a gyermekek újra föllélegzettek. De mihez fogjanak már most? Hajlékuk nem volt, a kunyhó romokban hevert. Csak oldalvást a fa mellett állott még a deszka-rekesz, hol a takarmányt s tüzevalót tartották. Ez volt most egyedüli menhelyük. De hálát adtak Istennek, ki élteket megmenté s örvendtek, hogy legalább a nedves földön nem kényszerültek meghálni.

Az anya kötényében kenyeret hozott haza s miután ebből soványan megvacsoráltak, lefeküdtek puha szénába s a gyermekek a kiállott ijedelem és fáradság után csakhamar elaludtak.

Másnap reggel a nap pompásan ragyogott; mindnyájan korán reggel kiindultak, hogy a pusztulást megtekintsék. Alig ismertek rá a régi hajlék helyére. Hol előbb kunyhójuk állott, ott most az irányát megváltoztatott hegyi patak folydogált szép csöndesen; köröskörül nagy szikladarabok heverték, mintha a hegy levándorolt volna a völgybe. Mindnyájan odább

mentek s a lejtőre másztak, hol a gyermekek ezelőtt oly sokszor jártak; de minél tovább értek, annál iszonyúbb volt a rombolás; mély hegynyílások tátongtak előttök, a sziklafalak szétrepedve állottak s víz zuhogott rajtuk keresztül. Itt-ott egy-egy barlang mutatkozott, a hol pedig ezelőtt fák állottak, azok most mint halottak a csataterén köröszül-kasul feküdtek a földön.

Nehéz, gondteljes időszak köszöntött be kis családunkra. Már előbb is eléggé szegények voltak, most azonban a legmagasb fokra hágott a szükség, s egy-egy jó ember könyörülete nélkül mindennapi kenyerük is hiányzott volna. Mindenekelőtt oda kellett törekedniök, hogy új házikót építsenek. Fában és kőben nem szükkölködtek; de ki építsen ha az atya napszámba megy? Jani még nagyon gyenge volt arra, hogy sokat segíthetett volna s szomszédaik majdnem egy órányira laktak tőlük. Mindamellett az atya derekesan hozzáfogott, napfelkeltekor ott hagyá fekhelyét, s már-már emelkedék egy czölöpgunyhó, melynek még csak teteje hiányzott. Majdnem csodásan haladt a munka, mintha láthatlanul éjente is építené valaki.

Ezen éjek egyikén az atya nem tudott aludni; úgy vélé, mintha a kunyhó körül valami mozgás s közben közben víg, elfojtott nevetgélést hallott volna. Halkan fölkel s a szabadba osont, de majdnem rögtön visszatért, mintha jelenléte által egy kedves varázst vélt volna zavarni. A félben álló házikó körül tipegett egy sereg alacsony hegytői

törpe s
nyán m
szakállal
kezüben,
volna s
hangzott
visszafoj
fekhelyé
De más
meglepet
kis feny
rasággal,
vecsekke

„Az
jó ember
mosolyg

„Cs
dok; eg
mégis m

A

Most da
Egyik na
csétlenség
mekék a
az erdőb
lábát tör
a szomsz
a szeren
demelték

szor javu
gatásanak

a jámbor

„Ha egy
lunk, ne
gyes köv

kat, hog
a tulsó p
kat találj
jük czélú

törpe s a holdvilágnál a tűzfal párkányán megpillantott egyet, hosszú ezüst szakállal, ki csillogó aranypoharat tartva kezében, mintha Gunda nevét említette volna s mindjárt rá a zajos „éljen!” hangzott a kisdud csapat szájából. Erre visszafojtott lélegzettel huzódott vissza fekhelyére s egész éjen át imádkozott. De más nap reggel mily örömteljes meglepetésre ébredtek! A tűzfalon egy kis fenyőág emelkedett mindenféle cizf-rasággal, virággal, eperrel és csillogókövecsekkel fölékítve.

„Az én szomszédaim mégis csak jó emberek!” mondá az anya; az atya mosolygott s gondolá:

„Csak tudnátok, kik e szomszédok; egyedül én tudom.” — Talán mégis megmondta az anyjoknak.

A házikó nem sokára elkészült. Most darab ideig minden rendén ment. Egyik nap azonban újabb nagy szerencsétlenség érte a kis családot. A gyermekek apját eszméletlenül hozták haza az erdőből; igen magasról esett le s lábát törte. Ekkor azután rebesgették a szomszédok: „Ezekre már rajt' ütött a szerencsétlenség! Ugyan mi által érdemelték!” — De a szenvedések sokszor javunkra szolgálnak s Isten látogatásának tekinthetők, mert a jó Isten a jámborokat legörömelebb látogatja. Ha egy patakcsa járatlan ágyán átgázolunk, nedvesek lesznek lábaink s a hegyes kövecskék megszurdalják talpukat, hogy a vér is kibugyog, s mégis — a tulsó parton néha a legszebb virágokat találjuk, vagy annál hamarabb elérjük célunkat; épen így van ez a szen-

vedésekkel is: gyakran legkönnyebben vezetnek célhoz.

A családapa hosszas betegsége következtében keserü szükség köszöntött a házba s az anya sokszor fölsohajtott: „Honnan szerezzünk kenyeret? Segíts rajtunk, oh Istenem!” Ez mélyen hatott Gunda szívébe s egyszer így szólt:

„Jani, mi még nem birunk kenyeret keresni. — menjünk koldulni, a jó Isten majd csak könyörületessé teszi a szomszédokat.”

A fiu arcját szégyenpir futá el, de kézen fogá hugát s mondá:

„Jer, menjünk minél előbb!”

És a jó gyermekek így mendégáltak egyik majortól a másikhoz, mindennütt találtak könyörületre, megtölték tarisznyájokat kenyérral, liszttel, sóval, zsirral, s ezt örömmel vivék haza; a kecske pedig tejet adott hozzá. Eközben atyjok állapota javult, fölkel és sétálhatott fel s alá a szobában, de egyik lábán sánta maradt.

Ámde az emberek könyörülete — sajnos! — nem kiapadhatlan forrás, kiszárad az a mindennapiságban. Mindön a gyermekek naponként jöttek kéregetni, az adományok gyéribben gyültek, s tarisznyájok utoljára egészen üres maradt, mert a szomszédok egyike azt kürtölé, hogy a napszámos már föllábadt. — de azt nem tette hozzá, hogy lába megrövidült, s hogy alkalmasint élethosszig nem fog munkához láthatni. A gyermekeknek már most nem egy kellemetlen szót kelle hallani, hogy a koldus népsége sohasem kap eleget stb. Jani olyannyira haragra lobbant.

hogy szerette volna tarisznyáját lábukhoz dobni; Gunda elvonszoló s iparkodék őt megnyugtani. Midőn hazatértek, Gunda a kunyhó előtt egy köreült s keservesen sirt.

„Oh csak tudnám, mit tehetek e nyomor enyhítésére!” így zokogott.

Imára tévé őszsze kezeit, könnyei voltak imája néma szavai. Ekkor hirtelen egy gondolat villant fel agyában:

„A hegytői törpe! Fölkeresem; ígért ő segélyt ha inségre jutnánk s egy versre tanított bennünket, melylyel előhívjuk. Ugyan hogy is szól e vers?”

És Gunda igyekezett visszaemlékezni, míg csak meg nem találta az egyes szavakat s összeállítá. Erre jó kedvre derült, bement a kunyhóba, megtejté a kecskét, a tálba aprítá a kenyeret, tüzet rakott s megfőzé a levest.

Másnap reggel így szólt a leánya:

„Édes anyám, én kéregetni nem megyek többé, mert az emberek nagyon durvák; de az erdőben találni most epret eleget, ez a jó Isten adománya! Jani és én szedünk egy kosárral s beviszszük a városba; bizonyára kapunk érte annyi kenyeret, a mennyi egy-két napra elegendő.”

A szülék beleegyeztek s a két gyermek haladéktalanul utnak indult.

Midőn olyan helyre értek, hol a fekete ragyogó eprek bővébentemettek, Gunda közölte szándékát testvérével; Jani mindent szeretett volna egyszerre abbahagyni, oly annyira megtetszett neki a terv, de Gunda igen helyesen megjegyzé:

„Először nekünk is meg kell tennünk a magunkét, a törpe azután majd hozzátesszi a magáját.”

(Vége követ.)

KUT MELLETT. (Lásd a 71. l.)

ÖT

nál m

szíti az

ságot.

Egy m

roly is

gyógysz

sétálgato

pillantott

dobozt,

sajátság

egészen

len anya

„Kedv

mi ez?

azonnal.

„Nyers

(mákon

a bácsi.

Károly

hökken

Valami ju

be. Éper

pokban

egy szép

könyvben

khinaiak

hogy opi

nálunk sz

könyvben

a szerenc

nem tud

állítják, h

KÁROLY URFI ÖTÖDIK KALANDJA.

KÁROLYNAK volt egy gyógyszerész nagybátyja s Károly barátunk üres óráiban szeretett a bácsinál mulatni és nézegetni, miképen készíti az öreg ur a sok mindenféle orvosságot.

Egy napon Károly ismét a gyógyszerész házában sétálgatott s megpillantott egy kis dobozt, melyben sajátságos, előtte egészen ismeretlen anyag volt.

„Kedves bácsi, mi ez?” kérdé azonnal.

„Nyers opium (mákony),” felelé a bácsi.

Károly meg-hökkenve állt.

Valami jutott eszébe. Épen e napokban olvasott egy szép utazási

könyvben Khináról és egyebek közt a khinaiak azon szerencsétlen szokásáról, hogy opiumot szoktak szívni, úgy mint nálunk szivart és dohányt. Le volt írva a könyvben, mennyire tönkreteszi az opium a szerencsétlen khinaiak testét, lelkét, de nem tudnak leszokni róla, mert azt állítják, hogy a mámor, melyet az em-

ber az opiumtól kap, oly csodás, hogy a ki egyszer rákapott, nem tud tőle megválni. Ez most mind eszébe jutott Károly urfnak s ilyenformát gondolt:

„Pompás volna ezt megkísérteni... szivarozni már próbáltam, de az nagyon rossz... talán az opium jobb. Egy órára fölcsapnék khinézernek.”

Most tehát csak azt leste, hogy a bácsi kimenjen a szobából, — s amint ez megtörtént, gyorsan belenyult a dobozba s jó maroknyival kivett az opiumból, aztán elszaladt.

Délután a lezke végeztével, hogy anyja előtt tervét palástolja, kezébe vette a rajztáblát, czirkalmot és úgy tett, mint ha a kertbe menne rajzolni. Épen odaért, midőn megpillantá há-

rom pajtását: Zsigát, Bélát és Ödönt, kik játszani indultak.

„Épen jó, hogy jösztek,” szolt Károly „Happ! Nagyszerű multságunk lesz, olyan, a milyen még soha sem volt...”

„Mi az? Mi az?” kérdék azok kíváncsian.

„A PIPÁT ELEJTÉ S HANYATT DÖLT A FÜBEN.”

(Lásd a 70. l.)

„Egy órára átváltozunk . . .“

„Átváltozunk?“ szólta Zsiga. „Ha csak — lóvá nem akarsz tenni, nem értem beszédedet.“

„Majd megértitek mindjárt. Nézzetek ide . . . tudjátok, mi ez?“

„Micsoda?“

„Hát opium, a mit a khinaiak szoktak szívni. Egy órára fölcsapunk khinainak és szívunk mákonyt. Ilyesmiről még fogalmatok sincs.“

„Nagyon jó lesz! Pompás! Rajta hát!“ kiáltá a többi.

„No's tehát, üljünk ide a fűbe s fogjunk hozzá. Szereztem pipát is . . . kissé nagyobb ugyan, mint a khinaiaké; de hát mi négyen is vagyunk ám egy pipára. így épen jó lesz. . . . Így ni . . . kezd meg, Zsiga.“

Zsiga nagybátran nekifogott, de mindjárt az első szippantás után nagyon keserves arcot vágott; rákényszerített magára még egy szippantást, de aztán odaadta a pipát Károlynak e szavakkal:

„Nem, barátom, Isten mentsen minden jámbor lelket ilyen élvezetből . . . hisz ez borzasztó . . . ha tesszik a khinaiaknak, ám tessék! Nekem ugyan nem kell.“

„Te sem tudod ám, mi a jó!“ szólta Károly megvetőleg. „Fogd, Béla! Te bizonynyal jobban fogod élvezni.“

Béla büszkén nekifogott, de mindjárt az első szippantás úgy a torkára futott, hogy belefult s vagy öt perczig köhögött és köpködött, míg kissé magához tért. Hasonlóképen járt Ödön is és így mindhárman kijelenték, hogy ez

valóságos ördögpipa, nekik ugyan nem kell.

Károlyt boszantá az ő nagyszerű csemegéjének ilyenén megvetése. elkapta a pipát s maga látott hozzá.

„No, ti ugyan derék legények vagytok,“ mondá kicsinylőleg. „Majd megmutatom én nektek, ki a legény; kiszívom magam az egész pipát.“

„Én nem irigylem,“ szólta Zsiga. „Béla, Ödön, menjünk játszani. Ha készen vagy khinai mulatsággal, Károly, jöjj utánunk; itt leszünk a réten, a kert mögött.“

Ezzel a három fiu odább ment, Károly pedig nagy elszántsággal nekigyürközött, hogy az egész pipát kiszívja. Meg is tette, de mielőtt még befejezte volna, már kezdé érezni az opium hatását. Feje nehéz lett, zugott, vére lázasan lüktetett ereiben, füle csengett s szeme előtt ezerféle szinkáprázat tánczolt. Csakhamar oly szédülés lepte meg, hogy a pipát elejté s hanyatt dőlt el a fűben.

Ez az állapot semmikép sem volt mulatságos. Torka égett, szeretett volna fölkelni s egy pohár vizet inni; de nem tudott mozdulni; segítségért akart kiáltani, de hang nem jött ajkaira; óriási lidércnyomás nehezedett mellére s tehetetlenül hevert a földön. Lassanként aztán gondolatai is zavartak, nem tudta többé, hol van, mit csinált, a legfurcsább, legvadabb káprázatos képek forogtak körülte. Majd egy sereg ördögöt látott, majd ismét tündérek lovagoltak a levegőben, föl-, szálltak a mennyboltozatig, leszedték a

csillagokat s dobálták Károlyra, de a csillagok útközben szerencsére szétpattantak. Ijedten behunyta szemét s mikor ismét fölnyitá, egy rettenetes óriást látott maga előtt. Az óriás zöld és sárga volt, négy szeme volt, orra a hasa közepén, lábán pedig egy-egy rémségesen hosszú számárfül; süvege egy háromszáz láb magas porcellántorony volt, a torony tetején pedig egy nagy szélkakas ült s pogány bibliát olvasott; egyszer azonban elejté a könyvét, a porcellántoronyra esett, a torony összedőlt s agyonütötte az óriást. A kaskából pedig szörnyeteg vadállat lett, mely nekirohant az óriásnak és megette; hanem ettől oly rettentően meghizott, hogy szétpukkadt s végtelen tenger lett belőle, egy nagy, piros vértenger, mely elborított mindent s Károly is belejutott és fuldokolva lubiczkolt benne.

Ilyen káprázatos álmoképek győrtörték Károly urfit, forró veríték lepte el arczát, lélekzete hörgött, — de föl-ébredni nem tudott.

Körülbelül egy óra múlva Zsiga és két pajtása, sokalván, hogy Károly nem jön utánuk, visszatértek azon helyre, a hol hagyták, — s Károlyt a földön hanyatt fekvé találták.

A fiuk ugyancsak megijedtek ennek láttára; azt hitték, hogy Károly már meghalt. De aztán látták kipirult arczát, hallották nehéz lélekzését; csak aludt. Fölemelték, rázogatták, nevéen szólították. — de Károly nem ébredt föl. Zsiga vizet hozott, meglocsolták arczát, halántékát, — de hiába, nem ébredt föl. Nem maradt tehát egyéb hátra,

mint karjaikra emelni és bevinni a házba.

Képzeltetni, mekkora volt otthon az ijedtség Károly állapotán; rögtön orvost hívtak, de hamarjában az orvos sem tudta, mihez fogjon, míg végre a fiuktól megtudta, mitől ered Károly baja.

„No, így nem nagy a baj,“ szólt az orvos. „Mindjárt segítünk.“

Erős fekete kávéfőzetet s ezt Károly szájába töltötték. A kávé hatása csakhamar észrevehetővé lön; Károly lassanként eszméletre tért s aztán egészséges álomba merült, melyből csak másnap ébredt föl. De még több napig megmaradt az opium utóhatása, tagjai zsibbadtak, feje zugott s csak négy vagy öt nap múlva mondhatta, hogy végkép elhagyta mámora.

De nem is kívánczozott ám többé utána soha sem!

KÜT MELLETT.

(Képpel a 68. l.)

A SZALMÁBÓL im kihámlott

Már a kut.

Körötte a jég elolvadt,

Vize fut.

Hol a kanna? Vízet a kut

Böven ad.

Kis kertescskénk, oltjuk már

Szomjadat.

MÅJUSI TUNDER. (Läs a 77 l.)

APRÓ RAJZOK AZ ÁLLATVILAGBOL.

Kánya.

Kánya.

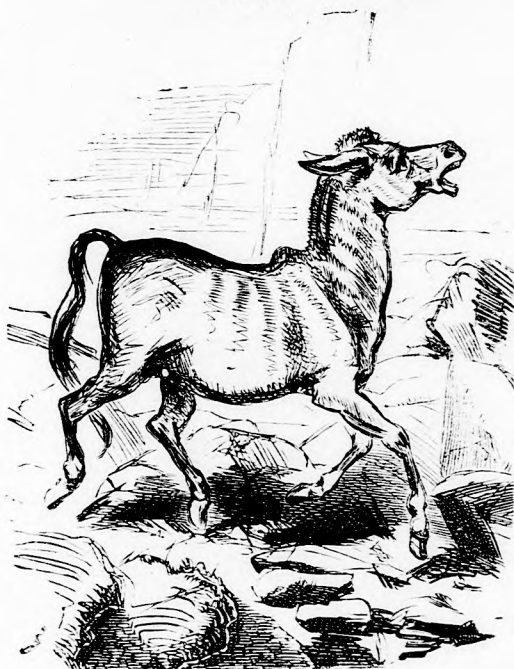
Az elevent ritkán bántja,
Döghussal él a vén kánya.
Ő a légnék hienája,
Fiait döggel táplálja.

Vad szamár.

NEM hord vizet, nem hord gabnát,
Nem hurczol fát, se nem szalmát,
A világot ingyen éli,
Elugrálja, elhenyéli.

Antilóp.

SEM nem tehén, sem lovacska,
Sem nem szelid, sem vadacska.
Ha látsz pupos, szarvas csikót,
Fogd rá bátran: ez antilóp!

Vad szamár.

Antilóp.

RÁK FERI,
 vagy:
 AZ ELTÖRT TEJES BÖGRE.

(Képpel a 80 l.)

RÁK Ferinek azért híttak
 Mert ő, mint a pataki rák
 Ép olyan volt, olyan dőre:
 Mindig háttal ment előre.

Számtalanszor intették már:
 Ne így járjon, mert rosziúl jár.
 De nem hajtott a jó szóra
 Csak tovább is ment rákmódra.

Még nem mult belé egész hét:
 Tejért küldi anyja Ferkét:
 „Feri, vegyed figyelőre,
 Ne háttal haladj előre!”

Itt a pénz és szaporán járj,
 Minden sarkon ne nézz, ne állj!
 Beteg a te kis hugocskád,
 Annak főzők tejbe kását.”

Feri (ki másképp jó gyerek)
 Fut a boltba, hozni tejet,
 De hogy tele volt a bögre,
 Ráhallgatott az ördögre.

Csak még egyszer megpróbálja
 Hogy arczával menjen hátra,
 Csak még egyszer, utoljára . . .
 Hiszen nem lesz benne kára!

Csak még egyszer megteheti,
 Csak most s aztán . . . csak . . .
 püf neki!

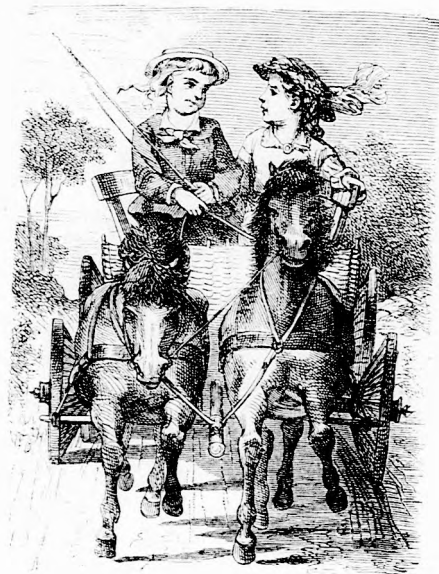
Nagyot botlik, nagyot döbben
 Tejes fazék szerte csörren.

Szerte csörren száz esérépre!
 Mit főznek már most ebédre?
 A tejecske szanaszét fut —
 Juczikának egy csöpp sem jut.

Jajgat Feri, zokogva sir,
 Fuldokol, beszélni sem bír,
 Bár csak anyja fogna páczát
 S jól kiporolná a hátát.

De jó anyja nem fenyíti,
 Csakis szelid szóval inti.
 És e komoly pereztől kezdve
 Arczczal ment előre Ferke.

KOCSIKAZÁS.

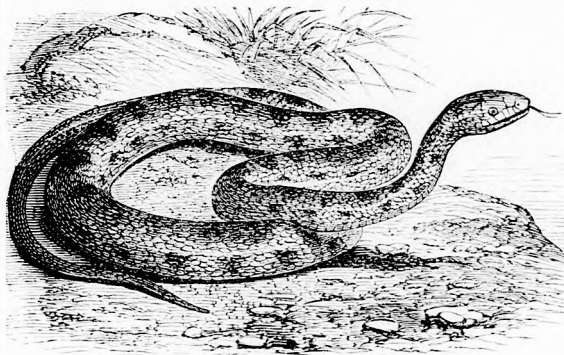
Gyi te nó!
 Kis csikó!
 Gyi te sárga, gyi fakó!
 Hadd szikrázzék a patkó.

A ki hajtja, Pista,
 Pompás kis kocsiska,
 Pattogzik a szikra,
 Gurul a kocsicska,
 Jól vigyázz Juliska,
 Mert halomról síkra
 Haladtok most lefelé,
 A karfába, lányom,
 Jól fogózkodjál belé.
 Hó, hahó,
 Te apró,
 Kis csikó
 Kicsi ló!

Kisasszonyka, kérem szépen,
 Megérkeztünk szerencsésen.
 Ha ugy tetszik szálljunk le,
 Az udvarba álljunk be.

MIT LÁTOTT FERIKE A KIGYÓORSZÁGBAN.

(Képpel a 75. lapon.)

Ah! Bizony az nagyon furcsa volt!

A legelső egy undok, pötyös, nyálkás és végtelen hosszú kigyó volt. Egyetlen egy kigyó, de össze-vissza gömbörödve, mintha csupa nagy Q betűből állana, hosszú vékony farkkal és fölpuffadt nyakkal. Juj, de csunya volt! És hozzá még milyen kiállhatatlan teremtés! Renyhén feküdt ott s meg sem mozdult, ha beszéltek hozzá. Néha meg aztán fölemelte nyakát, mintha kíváncsi volna, azután nyelvét öltögette, mint valami neveletlen gyermek, — még pedig kettős nyelve volt, — juj, de csunya!

A kis Ferike volt az, aki ezt a kigyót látta. Képzeltetik, mennyire megijedt, — nem a kigyó, hanem a kis Ferkó. És látott még egyebet is; mindjárt megmondom, hogy mit.

Látott egy idegen vidéket, tele óriási, vastag fákkal, magas, meredek szirtekkal s oly tömérdek figebokorral, hogy a lakosok még sövénynek is azt használták. Aztán mérföldekre ismét

csak sárga kukoricza-növény látszott, közben pedig roppant kaktuszvirágok, ölnyi magas vad füvek; megint tovább czukornád-ültetvények, ezen túl pedig dohányos földek, pálmafák, majd ismét sivár homokpuszták, — és mindezek fölött izzó forrón sütő nap, úgy hogy ember és állat majd megsült a rettenetes hőségben. És itt aztán látott Ferike valamit, amitől szíve szinte összeszorult. A sok vastag fa legvastagabbika körül egy óriási kigyó tekergőzött. Háta olajzöld volt, hasa fehéres sárga, egész teste pedig behintve pikkelyekkel és nagy fekete pöttyökkel. Feje lefelé függött, szeme tüzes parázsként villogott és V alakú gonosz nyelvét mérgesen nyujtogatta jobbra-balra. Figyelmét két fehér mókuska vette igénybe, két ártatlan szép állatka, melyek kis fészükben kedélyesen játszottak egy dióval. Nem is gyanították, mily borzasztó ellenség közeledik s Ferike ijedten kiáltott segítségért. De nem jött senki; megint csak oda nézett tehát.

Ekkor egy csapat majom jött szökdelve és lármázva a fák ágai közt, oly bolondos ugrásokkal, hogy Ferike kénytelen volt fölkapzagni. A majmok pedig kapaszkodtak, ugráltak, farkuknál fogva hintázták magukat s hozzá oly pogány lármát és sivalkodást vittek véghez, hogy szinte rengett belé az egész erdő.

És e szörnyű zsbajnak mégis volt haszna, a két mókuska megijedt s elszaladt épen abban a pillanatban, mikor az a borzasztó kigyó már utánuk akart kapni, hogy megegye őket. — — —

És mit gondoltok, mi volt mindez tulajdonképen? — — Hát csak az, hogy Ferike délután az állatkertben volt, ott látta az óriás kigyót, (lásd a képet ezen a lapon) épen mikor két ten-

geri nyulacskát adtak neki ebédre — s akkor Ferike könyezve elsietett, mert nem nézhette, hogyan nyeli el az a borzasztó állat a szegény nyulacskákat, — — és éjjel aztán Ferike mindig kigyók-

ÓRIÁS KIGYÓ AZ ÁLLATKERTBEN.

kal, nyulakkal, mókusokkal és majmokkal álmódott, míg végre reggel mamája fölébreszté.

Igy járta meg a kigyóországot.

MÁJUSI TÜNDÉR

(Képpel a 72. l.)

A SZÉP május hajnalában
Kinientünk az erdőbe,
Ott egy vén hárs árnyékában
Kis madár szállt e'önkbe.

Szépén zengve azt hirdeté,
Hogy közel van már a nyár,
S himes virág kelyheiből
Szétömlik az illatár.

A kedves dalt megköszöntük
S a madárka tova szállt,
Mert egy lombos kőkénybokron
Dallos párjára talált.

De ím, bokrok sűrűjéből
Váratlanul, hirtelen
Hímes lepke szárnyain egy
Bájos tündér megjelent.

Fehér volt mint hold világa,
Haja arany fényű volt ;
S szép nyájasan, szeretettel
Lengve hozzánk lehajolt.

Kis pálczika volt kezében
S hegyén csillag ragyogott ;
S így szólt : kis hiveim, lányok —
A szép május én vagyok.

A mennyégnek magasából
Szálltam én a földre le.
Mezőt, kertet virágokkal
Csakis én hintek tele.

Lanyha szellőt, napsugarát,
Csacska csermelyt, patakat,
Pillangót és szép madárdalt —
Mindent, mindent én hozok.

Örömmel és vidámsággal,
Édes kedves gyermekek,
Csak én töltöm meg színültig
Fogékony kis kebletek'.

Fogadjátok e virágot,
Melynek neve gyöngyvirág,
Vegyétek mint szeretetem
Illatozó zálogát.

Meddig ez a kis gyöngyvirág
Illatozik és virúl,
Örüljete ; mert levele
Gyorsan hervad és lehull.

Ti is májusában álltok
Az életnek, gyermekem —
Mert az is csak egyszer virít,
S aztán többé sohasem!

Szólt a tündér — s mint az álom
Egyszerre csak eltűnék,
Madár dalolt, szellő suhant
S lombon át intett az ég

PIETRO, A TALJAN GYEREK.

(Képpel a czimlapon.)

PNAPOKBAN láttam itt, Budapest utczáin ballagni Pietrót, oly távol szülőföldjétől! Szép arczu fiu, három kis tengeri malacot hord magával. Magyarul nem tud, csak fejével integet és mondogatja: „Si, signor!” (igen uram!) Kivánjátok hallani történetét?

Messziről jött, — felső Olaszország hegyes vidékéről. Hazája valamely szük, kedves völgyecske, tele szőlökkel, legelőkkel, környezve magas hegyektől, melyeknek alján őserdők nyulnak el, míg a csucsokat örök hó és jég födi. Pietro szülei azonban nagyon szegények, napi munkájok után éltek és sokszor bizony száraz kenyérek is alig volt; a kis Pietro is akárhányszor éhezett. Lassanként, amint nagyobbra nőtt, ő is segített a munkában, de még mindig kicsiny volt arra, hogy eleget keresen. Hallotta azonban, hogy távol, a hegye-

ken túl gazdag népek laknak, ott könnyü szerencsét próbálni, csak ki kell nyújtani tenyerét, hát szinte magától hull belé a pénz. Alig volt tehát tizenegy éves, már összeszedődött a szomszéd bácsiék fiával Carloval és nekiindult a világnak szerencsét próbálni. Pietrónak volt három tengeri malacza. Carlónak meg mindenféle játékszere s amerre jártak, mutogatták a falukban a gyerekeknek s mindig kaptak néhány krajczárt, úgy hogy tovább vándorolhattak, míg végre eljutottak egy-egy nagyobb városba. Itt aztán jobban folytak dolgaik, több pénzt szereztek s

P A M L A G F É L E.

ERNŐ addig játszadott,
Amig jól elfáradott;
Aztán az öreg Dudásra
Fejét hajtá az alváásra.
Furcsa nyugágy ez ugyancsak —
Csak ne ugass, te jó pamlag,
Mert ha ugatsz, föllármázod
A te fáradt kis gazdádod.

Pietro mosolygó arczából láttam, hogy néhány forintocskát már meg is takarított s haza fogja vinni szülei segítségére.

Ha találkozok vele, adjatok neki néhány krajczárt, megérdemli szegény fiu, ki már fáradalmak közt keresi kenyerét olykorban, mikor más, boldogabb gyermek még jó szülei gondjai alatt pihen.

TALÁNY.

(A történelemből.)

Mint főnév hozott
népözönt,
Mint melléknév az
ágyba dönt.

bib
„I

Gyö
Bod
mag
sány
neve
Fere
tal,
váth
(ma
Schö
Gize
Kov
Már
Ger
tész
Ado

sét
Pista
Lov
Fod
Svan
Hele
Ado

lago
nem

lago
Jolán
Dezs
Jenn
Fod
Mari
(a 2.
Zsuz
és S

san
Lacz

kere
saja
ma

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK

A „Kis Lap“ VII. köt. 2. számában bibliai föladvány megfejtése:

„*Izsák megáldja a fiát Jákóbot.*“

Helyesen megfejtették: Szapáry György, Hirschel Felix, (s nem Felix Hirschel), Bodnár Őrszike, Levatúk Mariska (mért nem magad irsz?), Ernuszt Ilka, Réthy Ákos, Bosányi Elemér, L. Jolán (mit titkolod egész nevedet?), Megyeri Dezső és Süttö Béla, Justh Ferencz, Schwimmer Jenő, Hám Sándor és Antal, Veisz Kati, Wimmer János és Károly, Horváth Mariska, Eizliczer Sándor, Gyenes Laci, (magad írj!), Kohn Lina, Blanz Róza és Jenő, Scholder Hugo, Haragos László, Tomassovics Gizella és Paulina, Ránkl Mari és Zsigmond, Kovách Ilona, Reketes Etel, Lengyel Gábor, Márkus Sándor, Obermajer Őrszike és Róza, Gerzanits Gyula, Miklós Róza és Aladár, Kertész József, Tohó István és Csuprik János, Törk Adolf, Moczá Elemér.

*

A „szorgalom“-féle talány megfejtését utólagosan beküldötték még: Zaffiry Pista, Frank Endre, Widder Emil és Sándor, Lovich Aranka, Kemény Árpád, Wolf Gyula, Fodor Iréne, Bakonyi Aranka, Szikszai Sándor, Svarcz Jenny és Miksa, Gyenes Laci, Kasai Helena, Megyeri Dezső és Süttö Béla, Törk Adolf, Boga Károly és Ferencz.

*

A „számfeladvány“ megfejtését utólagosan beküldötték még: Wiezner Adolf (és nem Adolf Wiezner), Gyenes Laci.

*

A történelmi talány megfejtését utólagosan beküldötték még: Boga Károly, L. (?) Jolán, Szervánszki Ida, Törk Adolf, Megyeri Dezső és Süttö Béla, Justh Ferencz, Svarcz Jenny és Miksa, Szikszay Sándor, Bakonyi Aranka, Fodor Iréne, Hász nővérek (az 1. hij.), Kaizler Mari és Riza, Kemény Árpád, Lovich Aranka (a 2. hij.), Obermajer Őrszike és Róza, Csatóry Zsuzsanna és Árpád (a 2. hij.), Widder Emil és Sándor, Frank Endre, Zaffiry Pista.

*

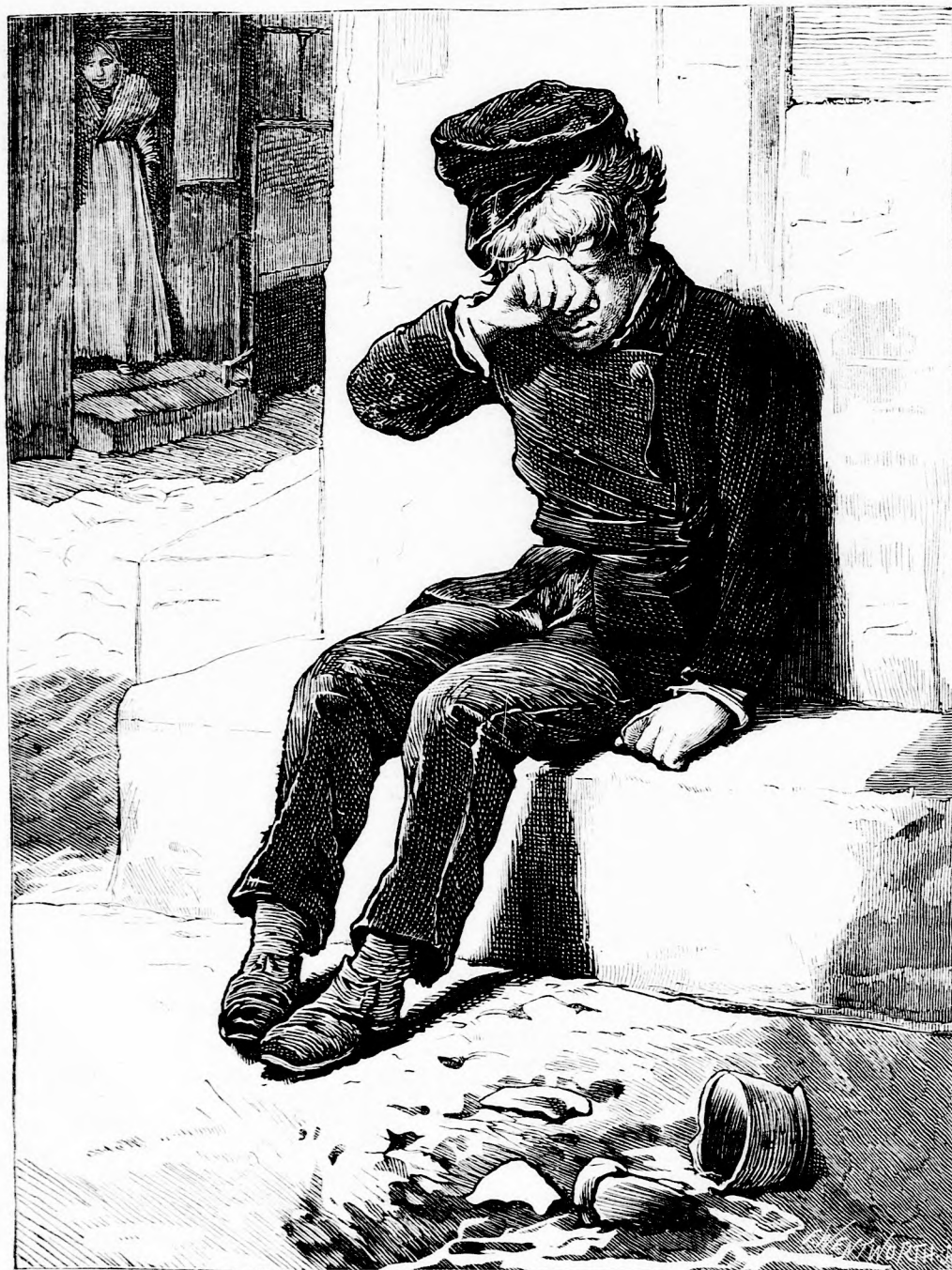
A hat betűtalány megfejtését utólagosan beküldötték még: Mocs Gyula, Gyenes Laci, Reichart Irma (az 1. hij.)

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mielőtt a részletes válaszokra térnék, arra kérem azon kis olvasóimat, kik idegen (nem saját) kezű leveleket intéznek hozzám: *irjanak maguk!* Bármily gyöngér forgassa is a tol-

lat egyik vagy másik közületek, előttem kedvesebb a magatok írása, ha még oly gyarló is, mint a más szép írása. Ha ki nehézkesen emeli is közületek a tollat, azon nincs mit restelkedni: mi öregek is csak így kezdtük az írást. — **Frank Endre.** Az ügyes talányokra sort keritek. Magad szerkesztetted? — **Kaizler Mari és Róza.** Derék honleánykák vagytok! Csak igyekezzetek tovább is. Legkedvesebb jutalmam az én apró olvasóim haladása, legédeseb örömöm az ő örömük. — **Szikszay Sándor.** Csak ereszd meg leveledet bátran! Ha küldeményed — mely azonban csakis a magad eszédből került legyen ki — beválik, szívesen közlöm, — **Megyeri Dezső és Süttö Béla.** Köszönöm a jó indulatot: s teljes lélekkel viszonzom. Szorgalmatok eredményéről az illető rovatokban. — **Boga Károly.** Betűtalányod sehogy sincs jól megszerkesztve. Ár nélkül sokat szenvedünk? Sőt tán megfordítva. S aztán, aki nem erdész nem lehet azért ügyes ember? Továbbá: nem szoktuk mondani Erdélyország, hanem Erdély. Ország ami közös, szeretett hazánk. Végül: az, hogy Csikszeredában földműves-iskola van, örvendetes dolog, de magában veve nem talány. Még csak azzá kellene szerkeszteni. Próbáld meg, kis tüzes! — **Oppenheim Róza.** Kedves levelkéd nagy meglepésemre szolgált. Tehát van kis olvasó körötök, melynek te vagy csinos írásu jegyzője, sőt még könyvtárotok is és a mi legderékabb — műkedvelő előadások által igyekeztek körötök anyagi helyzetét gyarapítani. Reményilem azonban, hogy a rendes munka nem szenved meg a rendkívüli alatt. Előbb a szükségeset, aztán a hasznost s csak végül a kellemest, mondja a bölcs. Üdvözöllek mindnyájatokat s ohajtom hogy a meglevő példák után induljon meg többi kis olvasóim is, ha csak tehetik. — **A. Szántó. K. I.** Ön először az iránt nincs tisztában, melyik hivatalhoz mit írjon. A kiadó-hivatalon keres olyat, ami a szerkesztőséget illeti. De bár amoda vagy emide küldje is levelét, azt udvarias hangon tegye, mint művelt és nevelt emberek szokása. Küldeménye miért ne érkezhett volna később, vagy egyáltalán miért is ne vesztett volna el? — ami a postán vajmi sűrűn szokott megenni; s miért ne kallódhatott volna el saját kézirataink közt? — ami, tekintve a hozzánk tömegesen érkező levelet, szintén nem volna csoda. Mielőtt így behurgyán nekünk ront, nem ártott volna illedelmesebb hangon tudakolni az ügy mibenlétét. S ön nevelő? — **Bartalis Anna.** Az egyes tagok megfejtését is küldd be, kis lányom; csak aztán válaszolhatok bizonyosat.

(Folytatása a jövő számban.)

RÁK FERL. (Lásd a 74. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutseh testvérek** könyv- és könyvmodai műintézetében Budaposten. Ára negyedévre 1 frt 20. kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.